

Ware Christelijke Religie

Vervolg van Hoofdstuk 4

DE HEILIGE SCHRIFT OF HET WOORD VAN DE HEER.

---

277. Hieraan zal ik de volgende vijf gedenkwaardigheden toevoegen.

De eerste is deze: Eens op een dag doorkruiste ik in de geest verschillende plaatsen in de geestelijke wereld met de bedoeling uitbeeldingen van hemelse dingen waar te nemen, die zich daar op vele plaatsen vertonen.

In een huis waar engelen waren, zag ik grote geldbeurzen, waarin een flinke voorraad zilver werd bewaard.

Aangezien de beurzen open lagen scheen het me toe alsof iedereen dat geld zou kunnen wegnemen, of zelfs stelen.

Ernaast zaten echter twee jongemannen als wachters.

De plek waar de beurzen lagen zag er uit als een kribbe in een stal.

In een aangrenzende kamer waren zedige jonge meisjes die door een deugdzame vrouw werden vergezeld, en naast deze kamer stonden twee kleine kinderen.

Er werd mij gezegd dat men met hen niet op kinderlijke wijze spelen mocht, maar met wijsheid moest omgaan.

Daarna verscheen een hoer en een liggend, dood paard.

Nadat ik deze dingen had gezien werd ik onderricht, dat daarmee de natuurlijke zin van het Woord, waarin de geestelijke zin is, werd uitgebeeld.

De grote beurzen vol zilver betekenden de overvloedige voorraad kennis van de waarheid; dat ze geopend waren en toch door de jongemannen bewaakt werden, betekende dat eenieder daaruit kennis van het ware kan nemen, maar dat men moet opletten dat niet iemand de geestelijke zin, waarin alleen maar waarheden zijn, geweld aandoet.

De kribbe, zoals een stal, betekende het geestelijk voedsel voor het verstand; dit is de betekenis van een kribbe, omdat het paard, dat daaruit eet, het verstand is.

De zedige meisjes, die zich in de aangrenzende kamer vertoonden, betekenden de aandoeningen van het ware, en de deugdzame vrouw de verbinding van het goede en ware.

De kleine kinderen betekenden de onschuld van de wijsheid, want de engelen van de hoogste hemel, die de allerwijsten zijn, verschijnen vanwege de onschuld van verre als kleine kinderen.

De hoer met het dode paard betekende de vervalsing van het ware die door velen heden ten dage wordt gedaan, waardoor alle verstand van het ware te gronde gaat.

De hoer betekent de vervalsing en het dode paard het verstand van het ware dat teniet is gegaan.

278. Tweede gedenkwaardigheid.

Eens werd tot mij uit de hemel een klein blad papier neergезonden waarop Hebreeuwse letters stonden.

Ze waren geschreven zoals bij de Ouden, bij wie deze letters, die heden ten dage tamelijk rechte lijnen hebben, gebogen waren met omhoogstekende horentjes.

De engelen die toen bij mij waren, zeiden dat ze de volledige begrippen wisten uit de letters zelf en dat ze deze voornamelijk wisten uit de buigingen van de lijnen en de tekens op de letters.

Ze verklaarden wat ze elk afzonderlijk en wat ze tezamen verbonden betekenden, zoals dat de letter H, die werd toegevoegd aan de namen van Abram en Sarai, het oneindige en het eeuwige betekende. Ze verklaarden ook voor mij de zin van het Woord in, (Psalm 32:2) ‘Welzalig de mens, wie de Here de ongerechtigheid niet toerekent, en in wiens geest geen bedrog is’.

Dit verklaarden zij uit de letters of de lettergrepen alleen, namelijk dat de zin in het kort samengevat deze is: dat de Heer ook barmhartig is jegens hen die boos doen.

Ze deelden mij mee dat het schrift in de derde hemel uit gebogen en op verschillende wijze gebogen letters bestaat, waarvan elk een bepaalde betekenis heeft.

De klinkers daar staan voor de toon die overeenstemt met de aandoening en dat ze in die hemel de korte klinkers i en e niet kunnen uitspreken, maar in plaats daarvan u en de ui.

Bij hen zijn de klinkers a, o en oe in gebruik, aangezien die een volle klank geven; verder dat ze geen enkele medeklinker hard, maar zacht uitdrukken.

Dit is de reden waarom sommige Hebreeuwse letters van binnen puntjes hebben, ten teken dat ze zacht uitgesproken moeten worden.

Ze zeiden verder dat scherpe klanken in de letters in de geestelijke hemel ook in gebruik waren, omdat zij die daar zijn in waarheden zijn, en het ware het scherpe toelaat, niet echter het goede, waarin de engelen van het hemelse rijk van de Heer of van de derde hemel zijn.

Ze zeiden ook dat ze het Woord bij hen hadden, geschreven in gebogen letters met aanduidende horentjes en tekens, hieruit bleek wat ook deze woorden van de Heer betekenden: ‘Niet een jota ¹⁾ noch een tittel ²⁾ zal van de wet voorbijgaan totdat alle dingen zullen zijn geschied’, (Mattheüs 5:18); en verder: ‘Het is lichter, dat de hemel en de aarde voorbijgaan, dan dat één teken van de wet valle’, (Lucas 16:17).

- 1) kleinste letterteken in het Hebreeuws (jod)
- 2) puntje (bijvoorbeeld op de i)

279. Toen ik zeven jaar geleden de dingen verzamelde die Mozes had neergeschreven uit de beide Boeken die de ‘Oorlogen van Jehovah en de Uitspraken’ worden genoemd, (Numeri 21:14), waren sommige engelen aanwezig en zeiden tegen mij, dat deze Boeken het Oude Woord waren, waarvan de historische gedeelten de ‘Oorlogen van Jehovah’ werden genoemd, en de profetische gedeelten de ‘Uitspraken’.

Ze zeiden dat dit Woord nog in de hemel bewaard wordt, en in gebruik was bij de Ouden daar, bij wie dit Woord was toen ze in de wereld waren.

Deze Ouden, bij wie dit Woord in de hemel nog in gebruik is, waren voor een deel uit het land Kanaän en uit de omliggende landen, zoals: Syrië, Mesopotamië, Arabië, Chaldea, Assyrië, uit Egypte, Sidon, Tyrus, en Ninivé.

In al deze koninkrijken hadden de inwoners een uitbeeldende eredienst, en waren vandaar in de ‘wetenschap der overeenstemmingen’.

De wijsheid van die tijd kwam uit deze wetenschap voort, en hierdoor hadden ze een innerlijke gewaarwording en verbinding met de hemelen.

Zij, die de overeenstemmingen van dit Woord wisten, waren wijs en vol inzicht, maar werden later waarzeggers en magiërs genoemd.

Maar aangezien dit Woord vol van een overeenstemmingen was, die in verwijderd verband hemelse en geestelijke dingen betekenden, en vandaar door velen vervalst begon te worden, zo is dit Woord door de Goddelijke Voorzienigheid van de Heer, in de loop van de tijd verdwenen.

Er werd een ander Woord gegeven, dat in niet zulke verwijderde overeenstemmingen was geschreven, door de profeten bij de zonen van Israël.

In dit Woord zijn tal van plaatsnamen behouden, niet alleen van plaatsen die in het land Kanaän lagen, maar ook van plaatsen, die overal rondom Azië lagen.

Deze namen betekenden alle dingen en staten van de Kerk; maar de betekenissen waren uit het Oude Woord.

Om deze reden kreeg Abram het bevel naar dat land te gaan en daarom werden zijn nakomelingen uit Jakob daarin geleid.

Ten aanzien van dit Oude Woord wat in Azië vóór het Israëlitische Woord was, mag ik dit nog onbekende feit meedelen.

Dit Woord wordt daar nog steeds bewaard bij de volken die in Groot Tartarije ¹⁾ wonen.

Ik heb met geesten en engelen gesproken, die in de geestelijke wereld daar vandaan kwamen, die zeiden dat zij het Woord bezitten, en dat ze het van oude tijden af bezeten hadden.

Ze houden hun Goddelijke eredienst overeenkomstig dit Woord dat uit louter overeenstemmingen bestaat.

Ze zeiden dat daarin ook het boek ‘Jaschar ²⁾’ is, dat vermeld wordt bij Jozua: ‘Toen sprak Jozua tot de Here ten dage, waarop de Here de Amorieten aan de Israëlieten overleverde, en hij zei in tegenwoordigheid van Israël: Zon, sta stil te Gibeon en gij, maan, in het dal van Ajalon! En de zon stond stil en de maan bleef staan, totdat het volk zich op zijn vijand gewroken had.

Is dit niet geschreven in het Boek des Oprechten?’ (Jozua 10:12,13), en in het tweede boek van Samuël: ‘En David zong dit klaaglied over Saul en zijn zoon Jonathan, en hij gaf bevel, de Judeeërs dit lied van de boog te leren; zie, het is geschreven in het Boek des Oprechten’, (2 Samuël 1:17,18); verder ook dat bij hen de boeken de ‘Oorlogen van Jehovah’ zijn, en de ‘Uitspraken’, die door Mozes vermeld worden bij Numeri: ‘Daarom wordt gezegd in het Boek van de Oorlogen van de Heer: Waheb in Sufa en de dalen, de Arnon, en de helling van de dalen die zich uitstrekt naar de woning van Ar en leunt tegen de grens van Moab’, (Numeri 21:14,15); en ‘Daarom zeggen de spreukendichters: Komt te Hesbon, gebouwd en versterkt worde Sihons stad! Want vuur ging er uit van Hesbon, een vlam uit Sihons stad; het verteerde Ar-Moab, de heerseres over de hoogten van de Arnon.

Wee u Moab; verloren zijt gij, volk van Kamos! Hij maakte zijn zonen vluchtelingen, zijn dochters gevangenen van Sihon, de koning van de Amorieten.

Wij hebben hen beschoten, Hesbon ging verloren, tezamen met Dibon, en wij verwoestten het tot Nofah, dat reikt tot Médeba’, (Numeri 27 tot 30).

Toen ik hun de woorden voorlas, die Mozes daaraan had ontleend, zochten ze na of die daarin stonden, en vonden ze.

Hieruit bleek mij duidelijk dat het Oude Woord nog bij hen is.

Tijdens het gesprek met hen zeiden ze dat ze Jehovah vereerden, sommigen als een onzichtbare God, anderen als een zichtbare God.

Verder deelden ze mee dat ze niet dulden dat vreemden bij hen komen, behalve Chinezen, waarmee ze vreedzame betrekkingen onderhouden, aangezien de Chinese keizer daar vandaan komt.

Ze zeiden ook dat hun volk zo talrijk is dat ze niet geloven dat er ergens in de wereld een groter volk bestaat.

Dit is ook geloofwaardig, in aanmerking genomen de zoveel kilometers lange muur, die de Chinezen ter bescherming tegen de invallen door andere volken vroeger gebouwd hadden.

Bovendien hoorde ik van de engelen dat de eerste hoofdstukken van Genesis, waarin gehandeld wordt over de schepping, over Adam en Chavah [Eva], over de Tuin van Eden, en over hun zonen en nakomelingen tot aan de zondvloed, en ook over Noach en zijn zonen, eveneens in dat Woord staan, en zo door Mozes daaruit werden overgeschreven.

De engelen en geesten uit Groot Tartarije verschijnen in de zuidelijke streek aan de oostkant.

Ze zijn van de overigen gescheiden doordat ze op een hoger gelegen vlakte wonen en niemand uit de christelijke wereld tot zich toelaten.

Indien er toch enigen tot hen opklimmen, bewaken ze die zodat ze niet meer terug kunnen.

De reden van hun afzondering is hierin gelegen, dat zij een ander Woord bezitten.

- 1) Centraal/Zuid-Azië, buiten de grote Chinese muur
- 2) het Boek van de Oprechte

280. Vierde gedenkwaardigheid.

Eens zag ik vanuit de verte wandelpaden tussen rijen bomen waar jongemannen in groepen bij elkaar stonden en die weer waren onderverdeeld in kleinere groepjes om enige onderwerpen te bespreken over de wijsheid; dit gebeurde in de geestelijke wereld.

Ik ging naar hen toe en toen ik naderbij gekomen was, zag ik iemand die de overigen als hun leider vereerden omdat hij boven de overigen in wijsheid uitmuntte.

Toen hij mij zag zei hij: 'Toen ik u op deze weg zag naderen, verwonderde ik mij dat u nu eens zichtbaar was en dan weer onzichtbaar, ofwel dat ik u nu eens zag en dan weer niet; u bent stellig niet in de staat van leven zoals wij hier zijn.' Ik antwoordde hierop glimlachend: 'Ik ben geen toneelspeler, noch een Vertumnus ¹⁾, maar ik ben afwisselend nu eens in uw licht en dan weer in uw schaduw, en dus hier zowel een vreemdeling als ook inheems.' Hierop keek de wijze man mij aan en zei: 'U spreekt vreemde en wonderlijke dingen, zeg mij wie u bent.' Ik zei: 'Ik ben in de wereld waarin u was en waaruit u bent heengegaan en die de natuurlijke wereld wordt genoemd.

Ik ben echter ook in de wereld waarin u nu bent en die de geestelijke wereld wordt genoemd.

Vandaar komt het dat ik in de natuurlijke staat en tevens in de geestelijke staat ben; in de natuurlijke staat ben ik met de mensen van de aarde, en in de geestelijke staat met u.

Wanneer ik in de natuurlijke staat ben, ben ik voor u niet zichtbaar, maar als ik in de geestelijke staat ben, ben ik voor u wel zichtbaar.

Dat ik zo ben, werd mij uit de Heer gegeven.

Aan u, als een man van inzicht, is het bekend dat de mens van de natuurlijke wereld, de mens van de geestelijke wereld niet ziet, en andersom.

Toen ik dan ook mijn geest in mijn lichaam neerliet, was ik voor u niet zichtbaar, maar toen ik die uit het lichaam ophief, was ik wel zichtbaar; dit komt voort uit het onderscheid tussen het geestelijke en het natuurlijke.' Toen hij dit hoorde zei hij: 'Wat is dat voor onderscheid? Is dit niet als het onderscheid tussen het meer en minder zuivere; wat is het geestelijke dus anders dan het zuiverder natuurlijke?' Ik antwoordde: 'Dit onderscheid is niet van zo'n aard.

Het natuurlijke kan nooit door verfijning het geestelijke dermate naderen dat het geestelijk wordt.

Het onderscheid is namelijk van dien aard als dat tussen het vroegere en het latere, waartussen geen begrensde verhouding bestaat.

Want het vroegere is in het latere als de oorzaak in haar werking, en het latere is vanuit het vroegere als de werking vanuit haar oorzaak.

Vandaar komt het dat het een niet aan het ander verschijnt.' Hierop zei deze wijze man: 'Ik heb over dit onderscheid nagedacht, maar tot dusver tevergeefs; ach, mocht ik het toch ervaren!' Ik zei: 'U zult het onderscheid niet alleen ondervinden, maar u zult het ook zien.

U bent in de geestelijke staat als u bij de uwen bent, maar in de natuurlijke staat als u bij mij bent; want met de uwen spreekt u de geestelijke taal, die alle geesten en engelen spreken, terwijl u met mij in mijn moedertaal spreekt.

Immers elke geest en elke engel, die met een mens spreekt, spreekt diens eigen taal, dus met een Fransman Frans, met een Griek Grieks, met een Arabier Arabisch, enzovoort.

Om bijgevolg het onderscheid te weten tussen het geestelijke en het natuurlijke wat de talen betreft, doe het volgende: ga naar uw gezelschap, zeg daar iets en onthoud de woorden, en kom dan hiermee in het geheugen terug en spreek ze voor mij uit.' Hij deed zoals ik voorstelde en kwam naar mij terug met die woorden in zijn mond en sprak ze hardop uit; het waren volledig vreemde en uitheemse woorden, die niet in welke taal ook van de natuurlijke wereld bestaan.

Doordat hij deze proef enkele malen herhaalde, kwam duidelijk naar voren, dat allen in de geestelijke wereld een geestelijke taal hebben, die niets gemeen heeft met enig natuurlijke taal, en dat elk mens uit zichzelf na de dood in die taal komt.

Op een keer kwam ik ook tot de ontdekking, dat de klank zelf van de geestelijke taal dermate van de klank van de natuurlijke taal verschilt, dat een geestelijke klank, ook een versterkte, in het geheel niet door de natuurlijke mens wordt gehoord en evenmin de natuurlijke klank door de geestelijke mens.

Daarna vroeg ik hem en de omstanders om naar hun metgezellen te gaan en de een of andere volzin op papier te schrijven en met dit papier naar mij terug te komen en het voor te lezen.

Ze deden dit en keerden met het papier in de hand terug, maar toen ze het wilden lezen konden ze het niet.

Dit schrift bestond slechts uit enige letters van het alfabet met haaltjes erboven, waarvan elk een bepaalde betekenis ten aanzien van het onderwerp had.

Aangezien elke letter in het alfabet daar een bepaalde betekenis heeft, is het duidelijk waarom de Heer de Alfa en de Omega wordt genoemd.

Omdat ze iedere keer weer terugkwamen, iets opschreven en weer terugkwamen, kwamen ze tot de conclusie dat dit schrift ontelbare dingen in zich sloot en omvatte, wat nooit door enig natuurlijk schrift zou kunnen worden uitgedrukt.

Er werd gezegd dat dit zo is omdat de geestelijke mens dingen denkt die voor de natuurlijke mens onbegrijpelijk en onuitsprekelijk zijn.

Deze dingen kunnen dan ook niet in een ander schrift en in geen andere taal worden overgebracht.

Aangezien toen diegenen, die daarbij stonden, niet wilden begrijpen, dat de geestelijke gedachte dermate de natuurlijke gedachte overtreft, dat die naar verhouding onuitsprekelijk is, zei ik tegen

hen: ‘Neemt dan een proef; gaat naar uw geestelijk gezelschap en neemt een bepaald iets in gedachten, onthoudt dit en komt weer naar mij terug en spreekt het hardop voor mij uit.’ Aldus deden ze, maar toen ze, hetgeen ze gedacht hadden, wilden uitspreken konden ze het niet.

Ze vonden namelijk geen voorstelling van de natuurlijke gedachte die gelijk stond met enige voorstelling van een zuiver geestelijke gedachte, en dus geen woorden om deze uit te drukken; want de voorstellingen van de gedachte worden de woorden van de spraak.

Ze gingen daarop weer naar hun metgezellen en kwamen weer terug en toen bevestigden ze zich erin dat de geestelijke voorstellingen bovennatuurlijk, niet uit te drukken, onuitsprekelijk en onbegrijpelijk zijn voor de natuurlijke mens.

Aangezien deze daar zo hoog boven verheven zijn, zeiden ze, dat de geestelijke voorstellingen of gedachten ten opzichte van de natuurlijke, de ultieme voorstellingen waren en de ultieme gedachten, en dat daarom hierdoor de ultieme hoedanigheden en aandoeningen werden uitgedrukt, bijgevolg dat de geestelijke gedachten de aanvangen en oorsprongen van de natuurlijke gedachten waren.

Hieruit bleek ook duidelijk, dat de geestelijke wijsheid de ultieme wijsheid was, dus ook voor een wijze in de natuurlijke wereld niet uit te drukken.

Toen werd uit de hogere hemel gezegd dat er nog een innerlijker of hogere wijsheid is, die de hemelse wordt genoemd.

Deze verhoudt zich tot de geestelijke wijsheid als deze tot de natuurlijke.

Deze vloeien in, volgens de orde, overeenkomstig de hemelen, vanuit de Goddelijke wijsheid van de Heer, die oneindig is.

Hierop zei de man die met mij sprak: ‘Dit zie ik omdat ik gewaarwerd dat een enkele natuurlijke voorstelling tal van geestelijke voorstellingen bevat en er de houder van is.

Zo ook, is een enkele geestelijke voorstelling de houder van tal van hemelse voorstellingen.

Hieruit volgt eveneens, dat het gedeelte niet alsmear eenvoudiger wordt, maar juist meer en meer veelvuldig, aangezien het meer en meer het oneindige nadert, waarin op oneindige wijze alle dingen zijn.’ Nadat dit uiteen was gezet, zei ik tegen de omstanders: ‘Uit deze drie proefondervindelijke bewijzen ziet u van welke aard het onderscheid tussen het natuurlijke en het geestelijke is, en ook de oorzaak, waarom de natuurlijke mens niet aan de geestelijke, en de geestelijke mens niet aan de natuurlijke verschijnt hoewel beiden in een volmaakte menselijke vorm zijn, en het hun vanuit die vorm toeschijnt alsof de een de ander zou kunnen zien.

Maar het zijn de innerlijke dingen die tot het gemoed behoren, die deze vorm maken; en het gemoed van geesten en engelen is gevormd uit geestelijke dingen, en het gemoed van de mens is gevormd - zolang ze in de wereld leven - uit natuurlijke dingen.’ Hierna klonk een stem uit de hogere hemel die tegen een van de omstanders zei: ‘Kom hierheen, omhoog.’ Hij klom omhoog en keerde terug en zei dat de engelen tevoren niet de verschillen hadden geweten tussen het geestelijke en het natuurlijke.

Voordien was er geen mogelijkheid gegeven om in een mens, die in beide werelden tegelijk was, een vergelijking te maken en deze verschillen, zijn zonder vergelijking en betrekking niet te kennen.

Alvorens uiteen te gaan spraken we nogmaals over dit onderwerp en ik zei: ‘Deze verschillen komen nergens anders vandaan dan dat u in de geestelijke wereld substantieel en niet materieel bent, en de substantiële dingen zijn de oorsprongen van de materiële dingen.

Wat is de materie anders dan een opeenhoping van substanties? U bent zodoende in de beginselen en dus in de afzonderlijke dingen; wij echter zijn in de afleidingen en de samengestelde dingen.

U bent in de bijzonderheden en wij zijn in de algemeenheden; en evenmin als algemeenheden in bijzonderheden kunnen treden, kunnen natuurlijke dingen, die materiële dingen zijn, treden in geestelijke dingen, die substantiële dingen zijn.

Eigenlijk net zoals een scheepskabel niet kan worden getrokken door het oog van een naainaald, of zoals een zenuw niet gebracht kan worden in een van de vezels waaruit deze is samengesteld.

Dit nu is de reden, waarom de natuurlijke mens niet de dingen kan denken, die de geestelijke mens

denkt en ze zodoende ook niet spreken kan.

Daarom noemt Paulus de dingen die hij uit de derde hemel gehoord had, onuitsprekelijk.

Daarbij komt nog, dat geestelijk denken een denken is zonder ruimte en tijd, terwijl natuurlijk denken is met ruimte en tijd.

Immers aan elke voorstelling van de natuurlijke gedachte kleeft iets van tijd en ruimte, maar niet aan enige geestelijke voorstelling.

Dit komt omdat de geestelijke wereld niet in ruimte en tijd is zoals de natuurlijke wereld, maar schijnbaar in die beide.

Ook verschillen de gedachten en gewaarwordingen op dezelfde wijze.

Daarom kunt u over het Wezen en de Almacht van God uit het eeuwige, dat wil zeggen, over God vóór de schepping van de wereld, denken, want u denkt over het Wezen van God zonder tijd, en over Zijn Almacht zonder ruimte.

Op deze wijze begrijpt u zulke dingen die ver uitgaan boven de natuurlijke voorstellingen van de mens.' Toen vertelde ik dat ik eens over het Wezen en de Alomtegenwoordigheid van God uit het eeuwige, dat wil zeggen, over God vóór de schepping van de wereld gedacht had, en omdat ik ruimten en tijden nog niet van mijn denkvoorstellingen kon verwijderen, angstig werd, daar de voorstelling van de natuur in de plaats van God trad.

Maar er werd tot mij gezegd: verwijder de voorstellingen van tijd en ruimte en u zult het zien.

Het werd mij gegeven ze te verwijderen en ik zag; en van die tijd af kon ik God uit het eeuwige denken en in het geheel niet de natuur uit het eeuwige.

God is immers in alle tijd, zonder tijd, en in alle ruimte, zonder ruimte, terwijl de natuur in alle tijd is, in de tijd en in alle ruimte, in de ruimte.

De natuur met haar ruimte en tijd kon niet anders dan een begin hebben, niet echter God die zonder ruimte en tijd is, zodoende is de natuur niet God, vanuit het eeuwige, maar is uit God in de tijd, tezamen met haar eigen tijd en ruimte.

1) natuurgod van de voortdurende verandering

281. Vijfde gedenkwaardigheid.

Aangezien het mij uit de Heer gegeven is tegelijkertijd in de geestelijke wereld en in de natuurlijke wereld te zijn is het mij vandaar mogelijk met engelen evenals met mensen te spreken.

Daardoor leerde ik de staten kennen van degenen die na de dood aankomen in die tot dusver onbekende wereld.

Ik heb daar gesproken met al mijn familieleden en vrienden en ook met koningen en hertogen en ook met geleerden die gestorven waren, en dit nu reeds voortdurend, al zevenentwintig jaar lang.

Zo kan ik uit levende ondervinding de staten van de mens na de dood beschrijven, zowel de staten van hen die goed hebben geleefd, als de staten van hen die boos hebben geleefd.

Hier zal ik alleen een en ander vermelden over de staat van degenen die zich in de valsheden van de leer bevestigd hebben uit het Woord.

In het bijzonder degenen die dat gedaan hebben ten behoeve van ‘de rechtvaardiging door het geloof-alleen’.

De opeenvolgende staten van deze mensen zijn als volgt:

1. Wanneer ze overleden zijn en naar de geest weer leven, wat gewoonlijk gebeurt op de derde dag nadat het hart ophield te kloppen, schijnen ze zichzelf toe in een lichaam te zijn als waarin ze eerder in de wereld waren.

Ze weten niet beter of ze leven nog in de vorige wereld, hoewel ze niet in een materieel maar in een substantieel lichaam zijn.

Dit substantiële lichaam verschijnt voor hun zintuigen als een materieel lichaam, ofschoon dat dus niet het geval is.

2. Na enige dagen zien ze dat ze in een wereld zijn waarin verschillende gezelschappen zijn gevestigd; deze wereld wordt de wereld der geesten genoemd en ligt midden tussen de hemel en de hel.

Alle gezelschappen daar, die ontelbaar zijn, zijn op wonderbaarlijke wijze geordend overeenkomstig de goede en boze natuurlijke aandoeningen.

De gezelschappen die geordend zijn volgens de goede natuurlijke aandoeningen hebben gemeenschap met de hemel, en die geordend zijn volgens de boze aandoeningen hebben gemeenschap met de hel.

3. De nieuw aangekomen geest of de geestelijke mens wordt geleid naar en overgebracht in verschillende gezelschappen, zowel de goede als de boze.

Hij wordt ernaar onderzocht of hij door goedheden en waarheden wordt aangedaan, en op welke wijze, dan wel of hij door boosheden en valsheden wordt aangedaan en op welke wijze.

4. Als hij door goedheden en waarheden wordt aangedaan, wordt hij uit de boze gezelschappen weggeleid en binnengeleid in verschillende goede gezelschappen.

Tenslotte komt hij in een gezelschap dat met zijn natuurlijke aandoening overeenstemt.

Daar geniet hij het goede dat met die aandoening overeenstemt, net zo lang totdat hij de natuurlijke aandoening aflegt en de geestelijke aandoening aantrekt; en dan wordt hij in de hemel geheven.

Maar dit geschiedt met hen die in de wereld een leven van naastenliefde geleefd hebben en dus ook een leven van geloof, dat daarin bestaat, dat ze in de Heer geloofd hebben en boosheden als zonden hebben geschuwd.

5. Zij die zich in valsheden bevestigd hebben door redelijke dingen, vooral door het Woord, en op deze wijze geen ander leven dan een louter natuurlijk en dus boos leven geleefd hebben, worden uit de goede gezelschappen weggeleid en in verschillende boze gezelschappen gebracht, totdat ze in enig gezelschap komen dat met de begeerte van hun liefde overeenstemt.

Boosheden immers begeleiden valsheden, en valsheden kleven de boosheden aan, en ze worden niet door goedheden en waarheden aangedaan maar door het boze en het valse.

6. Aangezien ze in de wereld in uitwendige dingen goede aandoeningen hebben geveinsd, hoewel er in hun innerlijk niets dan boze aandoeningen of begeerten was, worden ze bij beurten in de uitwendige dingen gehouden.

Zij, die in de wereld leiding hebben gegeven aan gezelschappen, worden hier en daar in de wereld der geesten over gezelschappen aangesteld, over een volledig gezelschap of over een deel daarvan naar gelang van de omvang van het ambt dat ze vroeger bekleed hebben.

Aangezien ze het ware niet liefhebben, en ook het rechtvaardige niet en ook niet voldoende verlicht

kunnen worden, dat ze weten wat waar en rechtvaardig is, worden ze na enige dagen weer van hun post ontheven.

Ik heb gezien hoe zulke geesten van het ene gezelschap naar het andere werd overgebracht en overal met een ambt belast werden, maar na korte tijd weer even vaak afgezet.

7. Na herhaaldelijk te zijn afgedankt begeren ze geen ambten meer, sommigen omdat ze uit ergernis niet meer willen, anderen omdat ze uit vrees voor verlies van hun naam niet durven.

Ze trekken zich dan terug en zitten droefgeestig neer.

Dan worden ze naar een verlaten gebied geleid, waar hutten staan die ze binnen gaan.

Daar wordt hen werk te doen gegeven en naar gelang ze dit doen ontvangen ze voedsel en als ze het niet doen leiden ze honger en krijgen geen voedsel zodat de nood hen dwingt.

De spijzen zijn daar gelijk aan de spijzen in onze wereld, maar ze hebben een geestelijke oorsprong en worden uit de Heer vanuit de hemel aan allen gegeven overeenkomstig de nutten die ze doen.

De nietsnutten blijven ervan verstoken omdat ze van geen nut zijn.

8. Na enige tijd staat het werk hen tegen en dan verlaten ze de hutten.

Als ze priesters zijn geweest willen ze bouwen en dan verschijnen direct stapels gehouwen stenen, tegels, latten, planken en ook hopen riet en biezen, leem, kalk en teer.

Als ze dit zien ontbrandt in hen de lust tot bouwen en beginnen dan ook een huis te bouwen.

Nu eens nemen ze een steen, dan een stuk hout, dan riet, dan klei en leggen deze zaken wanordelijk op elkaar, maar in hun eigen ogen is het wel ordelijk.

Maar wat ze overdag bouwen, stort 's nachts weer in elkaar, maar de volgende dag zoeken ze de uit elkaar gevallen stukken weer bijeen, en gaan opnieuw bouwen net zolang tot het hun begint te vervelen.

Dit geschiedt uit overeenstemming, die daarin bestaat, dat ze plaats en uit het Woord opeengehoopt hebben om de valsheden van het geloof te bevestigen en met deze valsheden kunnen ze hun kerk op geen andere wijze bouwen.

9. Daarna gaan ze uit verveling heen en zitten verlaten en zonder iets te doen neer en aangezien aan nietsnutten, zoals eerder gezegd, geen voedsel uit de hemel wordt gegeven, beginnen ze hongerig te worden.

Ze denken dan aan niets anders meer dan hoe aan voedsel te komen en hun honger te stillen.

Wanneer ze in die staat zijn komen er enigen tot hen, aan wie ze een aalmoes vragen, maar dezen zeggen: 'Waarom zit u hier zo niets te doen.

Komt met ons mee naar huis en we zullen u iets te doen geven en u voedsel geven.' Dan staan ze blij op en gaan met hen mee naar huis, en daar wordt aan eenieder zijn werk opgelegd en voor dit werk voedsel gegeven.

Maar aangezien allen die zich in de valsheden van het geloof bevestigd hebben geen werken van goed nut kunnen verrichten, maar alleen werken van boos nut, werken ze ook niet plichtsgetrouw maar bedrieglijk en ook met tegenzin.

Ze verlaten hun werk dan ook en houden alleen maar van ontmoetingen, praten, rondlopen en slapen.

Daar ze dan niet meer door hun meesters aan het werk kunnen worden gezet, worden ze als nutteloos weggestuurd.

10. Als ze dan zijn weggestuurd, wordt hun de ogen geopend en zien ze een weg die naar een soort grot leidt.

Als ze daar aankomen wordt de ingang geopend en gaan ze naar binnen en vragen daar of er voedsel is.

Als hun wordt geantwoord dat daar voedsel is, vragen ze of ze daar mogen blijven en er wordt hun gezegd dat ze dat mogen.

Dan worden ze verder binnengeleid en wordt de ingang achter hen gesloten.

Dan komt de opzichter van die grot en zegt tegen hen: 'U kunt hier niet meer weg; u ziet hier uw metgezellen; allen werken, en al naar ze werken, wordt hun uit de hemel voedsel gegeven; ik zeg u dit opdat u het weet.' Hun metgezellen zeggen dan ook: 'Onze opzichter weet, tot welk werk eenieder geschikt is en zulk een werk draagt hij aan iedereen dagelijks op.

Op de dag dat u dit werk volbrengt ontvangt u voedsel en als u het niet doet wordt u noch voedsel noch kleding gegeven.

Als iemand een ander boos doet wordt hij in een hoek van de grot geworpen, op een bed van verdoemde stof, waar hij jammerlijke kwellingen ondergaat.

Dit duurt zolang totdat de opzichter een teken van berouw bij hem ziet; dan wordt hij daar vandaan gehaald en wordt hem bevolen zijn werk te doen.' Er wordt hem ook gezegd dat het eenieder na gedane arbeid veroorloofd is, rond te wandelen, te praten en daarna te slapen.

Hij wordt dan dieper in de grot geleid waar hoeren zijn, waaruit ieder er zich een neemt en die hij zijn vrouw mag noemen, maar met anderen overspel te plegen is onder bedreiging van straffen verboden.

Uit dergelijke holen die niets anders dan eeuwige tuchthuizen zijn, bestaat de hel.

Het werd mij gegeven om in enige binnen te gaan om ze te zien en bekend te maken.

Allen die zich daar bevonden verschenen als verworpelingen, en geen van hen wist, wie hij was geweest en in welk ambt hij in de wereld geweest was.

Maar een engel die bij mij was, zei mij dat die ene persoon in de wereld een bediende was geweest, een andere soldaat en die een overheidspersoon, die een priester, die had een hoge waardigheid gehad en die had in rijkdom geleefd.

Toch weten allen niet beter of ze zijn slaven en gelijkgezinden geweest.

Dit is vanuit deze oorzaak: dat allen innerlijk aan elkaar gelijk waren, hoewel ze uiterlijk van elkaar verschillen, en de innerlijke dingen allen in de geestelijke wereld doen vergezelschappen.

Wat de hellen in het algemeen betreft, deze bestaan uit louter dergelijke holen en tuchthuizen, maar die, waar de satans zijn, verschillen van die waar de duivels zijn.

Satans worden diegenen genoemd die in valsheden en de daaruit voortvloeiende boosheden zijn geweest.

Duivels worden diegenen genoemd die in boosheden en de daaruit voortvloeiende valsheden zijn geweest.

De satans verschijnen in het licht van de hemel loodkleurig, als lijken, en sommigen zwart als mummies, de duivels verschijnen daarentegen in het licht van de hemel donkervurig, en sommigen zwart als roet.

Allen zijn monsterachtig van aangezicht en lichaam; maar in hun eigen licht, dat lijkt op het licht van vurige kolen, verschijnen ze niet als monsters, maar als mensen.

Dit wordt hun gegeven, opdat ze in gezelschap van elkaar kunnen zijn.

Einde van hoofdstuk 4.

[Lees verder >>>](#)

[Terug naar de inhoudsopgave >>>](#)

Digitale uitgave – Swedenborg Boekhuis 2011.

Bron – www.swedenborg.nl